ש. דאבאני

חג החנוכה ב„מגן דוד"

את חג החנוכה, חג נצחון המכבים, חגגה חברת „מגן־דוד" כחוקה מדי שנה בשנה. אמנם בשנה הזאת היתה צורה אחרת לחג, צורה רוחנית. בחורים ובחורות מקושטים בבגדי חג הכתורו משני עברי הרחוב „קומנן־קוטני", וסדו אל בית־הספר העברי „מגן־דוד". גם חיילים עבריים מהצבא האמריקני והצרפתי נראים פה. נכנסים דרך האולם ונחת עצוי דקלים העשויים כעין סוכה גדולה. דחבה וארוכה. הסדרנים והסדרניות מתהלכים כשדגלי לבן תכלת על זרועם. קירות כל האולמים והחדרים מקושטים המונית סופרים. כשורדים וגדולי ישראל: ציורי נוף מהארץ, רחובות וכנינים מתנוססים לתפארה. בכל עבר ובכל פינה אתה רואה דגלים עבריים לבן תכלת, ומסוקים מן התנ"ך על התקוה והגאולה: „אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני". „ונתתי שלום בארץ", „גאולה תתנו לארץ".

בין המבקרים את התערוכה היה הרב קויפמן, „שפלן" בצבא האמריקני, שלא חדל מלהביע לנו את דגשי ההתפעלות מהתערוכה. מספר המבקרים היה רב, כשש מאות בערב ולא אמר אדם לחברו צר לי המקום. המנגנים ישבו סמוך לתמונת הגדולה של הרצל ומולם לובשים כותנות לבנות ועניבות כחולות על צוארם. המנגינה החחילה. הבחורים והבחורות — רבשה אותם פתאום רוח שמחה והתחילו מרקדים בחדוה. בשעת הפסקות שרו קבוצות בחורים ובחורות משירי ציון. כמה בחורות עמדו אצל תמונתו של ביאליק ושרו את שירו „לא ביום ולא בלילה". מלאי תקוה ושבעי רצון נפרדים איש מרעהו. ומכל עבר נשמעים ברכות ואחולים, לבנין הבית הלאומי, ולשנה הבאה בירושלים.